

dem, blev der heller ikke gjort noget imod de mange. Og saadan vil det højst sandsynligt altid gaa.

Dette skulde man fra de ledendes Side forstaa, at saadan er nu en Gang det menneskelige Instrument: man kan spille godt paa det til en vis Grad, men man skal passe paa ikke at spille for voldsomt. Og saaledes er det jo i ganske særlig Grad med den direkte Beskatning: man skal baade for Moralens Skyld og ogsaa af Hensyn til den Nytte, man vil have ud af disse Skatter, ikke være for voldsom til at sætte Taksterne for højt i Vejret, for saa gaar det ikke. Folk med store Formuer, som maaske har anbragt dem til en nogenlunde beskeden Rente, vil ikke kunne forstaa, at det nu skal være rigtigt, at det offentlige tager saa kolossale Indtægtsbeløb fra dem, at de ligefrem skal være nødsaget til at tære paa deres Formue for at kunne leve. (*Finansministeren* [Bramsnæs]: De anbefaler altsaa at snyde?) Den højtærede Finansminister synes ikke at have nogen god Opfattelsesevne. (*Finansministeren* [Bramsnæs]: De anbefaler altsaa ikke at snyde.) Den højtærede Finansminister synes derimod at være meget utaalmodig. Nej, selvfølgelig anbefaler jeg ikke at snyde, det kunde aldrig falde mig ind, og jeg gad vide, hvem der overhovedet vilde anbefale det. Men det, jeg gerne vil gøre mig til Talsmand for, er, at man skal forstaa Forholdene, som de ligger, at hvis man driver Udplyndringen for vidt, saa giver det Bagslag, idet det ødelægger Moralens, og jeg vil altsaa fra mit Synspunkt hævde, at det er dem, der driver denne Beskatning for vidt, der er med til at ødelægge Moralens. Selvfølgelig, de, som lader deres Moral ødelægge, er jo ogsaa meget at beklage, og det er meget fordømmeligt — det er vi alle sammen enige om. Men den anden Part kan ikke fraskrive sig Medansvar; naar Udplyndringen gaar ud over en vis Grænse.

Dette er et Synspunkt, som jeg har gjort mig til Talsmand for før, og det er et Synspunkt, som jeg tror har nok saa meget med det virkelige Liv at gøre, som det at staa op og tale om Moralens; for det er saamænd saa inderlig ligegyldigt, baade hvad den højtærede Finansminister og hvad jeg siger om den, i Retning af, hvad der bliver gjort paa dette Omraade, og hvad ikke. Det, der bestemmer slikt, er i høj Grad, om Trykket bliver saa stort, at man finder, at Gevinsten, man nu en Gang kan faa ved at arrangere sig paa mere eller mindre uheldig Maade med sin Moral, nu ligegodt synes at staa i passende Forhold dertil. Det er be-

klageligt, at det er saadan, men saadan er det nu. Og jeg kunde i høj Grad ønske, at man kunde se noget mere lidenskabsløst derpaa fra den anden Side, for gjorde man det, føler jeg mig overbevist om, at man kunde komme til en Forstaaelse af, hvad der er en forstandig direkte Beskatning og hvad ikke.

Den højtærede Minister beklagede i øvrigt — om Beklagelsen var meget dybtfølt, ved jeg ikke —, at vi fra vor Side ikke har villet gaa med til en Realitetsforhandling om det foreliggende Forslag. Jeg beklager paa min Side, at det Forslag, der er blevet forelagt, praktisk talt ikke har indeholdt saadanne Punkter, at vi med Interesse har kunnet gaa ind i Realitetsforhandlinger. Den højtærede Minister vender sig jo ogsaa med stor Patos imod os og siger, at dette, at vi ikke vilde gaa med til disse Overskatteraad, betyder i Virkeligheden, at vi er Skattesnydernes Venner (*Finansministeren* [Bramsnæs]: Hør!). Ja, man kan sige meget. Man kan sige mange grinagtige Ting i denne Sal; af og til — for Resten sjældent — bliver der ogsaa sagt noget fornuftigt. Denne Afbrydelse henregner jeg i alt Fald ikke til det fornuftige.

Den højtærede Finansminister vil altsaa mene, at dette, at vi ikke gaar med til Overskatteraadsinstitutionen i den Udformning, den højtærede Minister har givet den i sit Forslag, skulde betyde, at vi ikke vil gaa med til en bedre Ligning. Aa jo, det vil vi nok, men for at vi af den Grund skulde gaa med til Overskatteraadene, maatte vi dog først og fremmest tro, at de vilde foranledige en bedre Ligning. Den Tro har mit Parti ikke, og den Tro har, saa vidt jeg ved, ej heller Partiet Venstre, og Følgen deraf maa jo ganske simpelt blive, at vi ikke kan gaa med til de paagældende Bestemmelser. Dette er lige til og burde ikke kunne bringe den højtærede Finansminister ud i en saadan Patos, som det forekommer mig, der blev lagt i hans Stemme, den Gang han vendte sig mod os paa Grund af, at vi altsaa ikke kunde billige dette Forslag.

Den højtærede Finansminister tager ogsaa ganske fejl — og hvis han havde hørt blot nogenlunde opmærksomt efter, hvad jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, burde han ikke være i Tvivl om, at han tog fejl —, naar han i dette, at vi ikke vil gaa med til det her foreslaaede, vilde lægge, at vi finder den direkte Beskatning, som den er, saa glimrende, at den overhovedet ikke kan taale nogen Ændring.